

Ákú víziu farnosti nám predstavilo prvých päť pracovných listov Instrumenta laboris Synody?

BOŽIE SLOVO:

(Kol 3, 5-17)

Čítanie z listu sv. Apoštola Pavla Kolosanom: *Umŕtvujte teda svoje pozemské údy: smilstvo, nečistotu, vášeň, zlú žiadostivosť a lakomstvo, čo je modloslužba! ⁶ Pre takéto veci prichádza Boží hnev na odbojných synov. ⁷ Kedysi ste aj vy boli takí, keď ste v nich žili. ⁸ Ale teraz odložte aj vy všetko: hnev, rozhorčenie, zlobu, rúhanie i mrzké reči zo svojich úst. ⁹ Neluhajte si navzájom vy, čo ste si vyzliekli starého človeka s jeho skutkami ¹⁰ a obliekli ste si nového, toho, čo sa obnovuje, aby mal pravé poznanie podľa obrazu toho, ktorý ho stvoril. ¹¹ Potom už niet Gréka ani Žida, obriezky ani neobriezky, barbara, Skýta, otroka, slobodného, ale všetko a vo všetkom je Kristus. ¹² Ako Boží vyvolenci, svätí a milovaní, oblečte si hlboké milosrdenstvo, láskavosť, pokoru, miernosť a trpezlivosť. ¹³ Znášajte sa navzájom a odpúšťajte si, ak by mal niekto niečo proti druhému. Ako Pán odpustil vám, tak aj vy! ¹⁴ Ale nad všetko toto majte lásku, ktorá je vzťahom dokonalosti! ¹⁵ A vo vašich srdciach nech vládne Kristov pokoj. Preň ste aj povolaní v jednom tele. A bud'te vďační! ¹⁶ Kristovo slovo nech vo vás bohato prebýva. Vo všetkej múdrosti sa navzájom poučajte a napomínajte a pod vplyvom milosti spievajte Bohu vo svojich srdciach žalmy, hymny a duchovné piesne. ¹⁷ A všetko, čokoľvek hovoríte alebo konáte, všetko robte v mene Pána Ježiša a skrze neho vzdávajte vďaky Bohu Otcovi. Počuli sme Božie slovo.*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy 815, 716, 664+665, 501 až 508, 490, 488)

Máme za sebou prvých päť pracovných listov Instrumenta laboris a päť uvažovaní a debát o témach, ktoré nám predostreli. Možno sme si ale nie až tak úplne uvedomili, že tieto pracovné listy nám predložili víziu. Obraz farnosti. V úvodnom čítaní sme sledovali jednu takúto víziu, ako ju vykreslil farníkom v Kolosách apoštol Pavol. Po takmer dvoch tisícročiach nám Synoda znovu predostrela veľmi podobnú víziu, s dôrazmi aktuálnymi pre dnešnú dobu. Aká táto vízia je?

V prvom rade, farnosť, to je spoločenstvo. Nie organizácia. Nie budova farského úradu. Nie úrad farára. Nie kostol a budova fary. Nie pozemky. Farnosť je spoločenstvo ľudí, ktorí uverili v Krista a spoločne ako rodina, ako spoločenstvo kráčajú po Ceste, ktorou je Kristus a Jeho Evanjelium. To je prvá vec, ktorú si musíme uvedomiť, raz navždy. Aj keby v našej obci stál kostol, na fare úradoval farár a slúžili sa omše a vysluhovali sviatosti, ak takéto spoločenstvo reálne neexistuje, neexistuje ani farnosť. A ak existuje, tak ono je farnosťou, stelesnením Cirkvi v našej obci či meste! Ono!

Čím sa toto spoločenstvo farnosti vyznačuje?

Začneme obrazom tretieho pracovného listu, kde sme skúmali, nakoľko takýmto spoločenstvom sme. Nakoľko vlastne vôbec vieme jeden o druhom? Ako jednotlivci: poznáme sa? Vieme, čím žijeme? Čím trpíme, čo potrebujeme? Služime si navzájom? A hlavne, kráčame naozaj spoločne – alebo si každý svoj duchovný život, svoje náboženstvo žijeme sami, možno dokonca ešte aj v rámci rodiny si to každý žijeme ako čosi súkromné? A čo misia? Služime? Pracujeme na vzraste Cirkvi a spásu sveta a spoločnom dobre? A pracujeme aj spoločne a organizovane, ako tím, ako nás k tomu vyzýva už II. vatikánsky koncil a ako by nás k tomu mala hnať Kristova láska a túžba konať toto dielo čo najlepšie, najefektívnejšie a teda tímovým spôsobom, ktorý je jednoznačne ten najefektívnejší? Alebo aj tu vládne nezáujem, ľahostajnosť ku Kristovi, neláska k ľuďom, (pod)priemernosť?

A teraz poďme k prvému pracovnému listu! Pretože v centre nášho záujmu by mali byť v prvom rade tí najslabší, najzraniteľnejší, chudobní, prenasledovaní, trpiaci, najviac odkázaní. Pápež občas hovorí, že Cirkev (a teda aj farnosť) je niečo ako *poľná nemocnica pre hriešnikov*. A podobne ako v nemocnici je onen „urgent“, kde sanitky vozia najťažšie prípady a tie majú prednosť pred ostatnými pacientmi, aj vo farnosti by mali mať najvyššiu prioritu práve títo slabí a odkázaní členovia farnosti a potom, úmerne možnostiam farnosti, aj ľudia mimo nej, i mimo Cirkvi. Ako teda? Ako sme na tom? Aké miesto v našej farnosti a v našom srdci majú ľudia na okraji? Chudobní, bezdomovci, ale aj rôzni „neprispôsobiví“ občania, ktorí sa nedokážu zorientovať vo svete, kde žijú a bezmocne tápu, neschopní sa z toho vymotať? A čo starí ľudia, seniori a chorí, ktorí často sú uväznení vo svojich domoch a čelia ubíjajúcej samote? Sú v našom srdci? Sú prioritou nášho farského spoločenstva? Aj v skutkoch? Dokážeme, vieme sa dať dohromady a účinne im prejaviť spoločenstvo, lásku, aby neboli sami, opustení, bez pomoci, aby cítili, že pre nás sú vzácní, milovaní, že nám na nich záleží, že sú stále a skutočne, hmatateľne súčasťou spoločenstva farnosti?

Druhý pracovný list sa opäť pýtal na našu schopnosť skutočného prijatia druhých v Božej láske a v Božom milosrdenstve. Lebo je veľa ľudí, ktorí sú alebo sa cítia zranení, aj zo strany Cirkvi. Niekedy je naozaj na vine niekto, kto sa k nim zachoval skutočne zle, biskup, farár, farník, ... Niekedy len majú taký pocit, lebo ich možno niekto usvedčoval z hriechu a zranil ich pýchu a namyslenosť, keď sa pokladali za dobrých a praktizujúcich katolíkov, dokonca lepších, než ostatní. A niekedy mohlo ísť aj o omnoho vážnejšie ublíženie, vrátane zneužívania, či už na tele, alebo zneužívania moci, alebo akéhokoľvek iného. Ale nech je ako chce, títo ľudia tu sú. Je pre nich naša farnosť miestom, kde cítia, že nájdu prijatie, pochopenie, pohladenie, súciti, podporu, bezpečné miesto, kde sa môžu uzdraviť, ľudskou láskou i Láskou Krista? Alebo skôr nájdu odsúdenie a posudzovanie? Kritiku a ohováranie a pohoršovanie sa? Zazeranie v štýle „čo to tu tento chce“? Ak majú problémy, je pre nich farnosť miesto, kam ich prídu vyjaviť a predostrieť, lebo vedia, že tu je miesto, kde si navzájom nesieme bremená – alebo sa skôr stiahnu, odídu preč, lebo už sa necítia

dobre v spoločnosti všetkých tých „zbožných a bezproblémových“ farizejov?

A potom ekumenické vzťahy s odlúčenými bratmi kresťanmi- nekatolíckimi! Máme často podobné problémy a rovnakú, spoločnú misiu vo svete. Máme s nimi nielen vzťahy typu „však si nevadíme navzájom“, ale dokážeme spoločne, nielen na nejakej „ekumenickej akcii“, ale normálne a bežne spoločne kráčať, spoločne sa učiť, aj jeden od druhého a navzájom sa inšpirovať, spoločne slúžiť, spoločne konať Misiu, ktorú nám Kristus zveril!

Posledný piaty pracovný list nám ukázal hlavne jednu vec: Ľudia okolo nás, *poľovníci v hore, športovci vo fitku, dobrovoľní hasiči, skauti, zberatelia, umelci, ...* všetci v tom svojom hľadajú to, čoho plnosť je v Kristovi. Je to na nás vidieť? Ako jednotlivci i ako farnosť, žijeme život, ktorý je závideniahodný – pretože skutočný Boží Život taký je? Vnímajú ľudia okolo nás, že kresťanstvo nie je bremeno a obmedzenie, ale naplnenie ich túžob, oslobodenie, nový svet, kde všetko, čo žijú, dostáva novú krásu a novú kvalitu, *možno ako keď prejdete z pozerania starého čiernobieleho televízora na moderný farebný 4K 3D televízor?* Že tak sa zmení aj ich život, keď príjmu Krista? A nakoľko potom je farnosť miestom, kde môžu všetko toto uplatniť, na Božiu chválu a úžitok všetkých a žiť to v novosti Ducha Svätého a zdieľať aj tieto veci, schopnosti, kultúru, všetko v spoločenstve farnosti? Vieme my sami ich osloviť a ukázať im, že to dobré, čo milujú a hľadajú, je pre nich v plnosti pripravené v Kristovi a v Cirkvi, v našej farnosti? A naozaj to tam na nich čaká?

UVAŽUJEME:

Prosím, urobme si čas a pouvažujme o tejto vízii, ktorú pred nami vykreslilo prvých päť pracovných listov *Instrumenta!* Kochajme sa v nej 😊!

Porovnajme svoju farnosť s týmto obrazom – s oboma, s Pavlovým v úvode aj s tým z *Instrumenta*, nakoniec, je to stále jeden a ten istý obraz! Modlite sa za to, uvažujte o tom v Duchu Svätom, ako to urobíme, aby sme takýto stále viac boli!